

2017. JÚLIUS 15., BALATONSZÁRSZÓ

Készült a DUE XXXVII. Médiatáborában

A METLABOR LAPJA

**KINYOMTATJUK
AZ INTERNETET**

Fotó: Csányi Sámuel, Gömbös Luca

Élet a táboron túl

Egyelőre mindannyian a tábor bővületében vagyunk, nem nagyon vágyunk máshova, de sajnos a tábor lassan véget ér. Egyébként, ez a röpke tíz nap az év alig 2,7 százalékát teszi ki, ami igazán nem sok. Ebben a cikkben annak járunk utána, hogy a táborlakók mit csinálnak a hétköznapiakban. Huszonöt embernek tettünk fel hét kérdést.

Kérdéssorom elején az olvasásra fókuszáltam. Ezzel a témával kapcsolatban két dolog lepett meg igazán. Először is, hogy mennyien akadtak, akik a tábor kezdete óta már szakítottak időt az olvasásra. Másodsorban az, hogy a „Mikor olvastál legutóbb könyvet?” kérdésre be kellett vezetni a soha válaszlehetőséget is.

Ha valaki esetleg nem szeret olvasni, sok művet lehetősége van színdarab adaptációban megtekinteni, így a színházba járásról próbáltam többet megtudni. Kellemes meglepetésként ért, hogy mindössze egy olyan válaszadó akadt, aki ebben az évben még nem volt színházban. A döntő többség (86 százalék) már ebben a félévben is meglátogatt legalább egy előadást.

Aki nem akar elmenni otthonról, vagy nem érzi teljeskörűnek a színház adta élményt a filmek világába fordulhat. Talán kevésbé meglepő módon, szinte elenyésző arányban (16 százalék) vannak azok, akik a heti rendszerességnél ritkábban néznek filmet. Ebben vitathatatlanul oroszlánrésze van a sorozatoknak. A napi filmnézők (48 százalék) nagyrésze a kedvenc sorozatát követi napról napra.

Szerencsére modern világunk szerves része a mozgás, és európai kultúrkörünk mozgató rugója a versenyzés, ennek megfelelően a sportversenyekről is érdeklődtem. Az ilyen tematikájú iskolai rendezvények nagyon jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy a megkérdezettek nagyobb része azt válaszolta, hogy az elmúlt három hónapban részt vett sporteseményen szurkolóként. Ennek ellenére meglepően magas, majdnem 30 százalék azok aránya, akik az elmúlt egy évben nem szurkoltak élőben sehol.

A legtöbb ember fontosnak tartja, hogy legyenek olyan estéi, amikor lenémitja a telefont és a barátokkal beszélgetve tölti el az időt. A kérdés általánosságának redukálására azt szabtam az interjúalanyoknak, hogy ezalatt a szórakozóhelyeken töltött

idő, baráti sörözés, fiatalabbaknak egy barátokkal közösen eltöltött délután értendő. Talán a legegyszerűbb eloszlás ennél a kérdésnél alakult ki. A legtöbben (24 százalék) két hetente, 20 százalék hetente, 16 százalék naponta kapcsolódik ki. Ugyanígy 16 százalékot tesznek ki azok, akik fél évente és azok, akik soha nem eresztik ki ilyen módon a gózt.

A kötelességeket sem tudtam kihagyni a kérdések listájáról, így a tanulás témájában is áskálódtam, mégpedig, hogy ki mennyit tanul naponta. Ebben a kérdésben összesen egy kérdezett válaszolta, hogy nem foglalkozik az iskolai kötelességeivel, és ennek az ellensúlyozására 24 százalék bevallása szerint napi 3 óránál többet tanul.

Talán nincs is olyan ember a táborban, akinek ne lenne valamilyen okos készüléke, és minek is vásárolnánk ilyen drága készülékeket, ha nem használnánk őket. Azok, akik 1 órát vagy annál kevesebbet használják a telefonjukat, mindössze 16 százalékot tesznek ki, míg csak azok, akik 3 óránál is többet foglalkoznak a „nyomkodással”, 32 százalékot adnak. A maradék 52 százalék nagyjából arányosan oszlik el a többi kategória közt.

Helyes konklúzió lehet elsőként az, hogy igen ritka a kérdezettek közül az az ember,

aki a DUE tábor tíz napján kívül a sarokban ülve unatkozni szokott. Második következtetés az, hogy annak ellenére, hogy igen sokan számoltak be arról, hogy sporteseményeken, színházban is megfordultak, mégis némiképp igazga lehet szüleinknek abban, hogy sok időt töltsünk különböző képernyők előtt.

Jász Mihály

Fotó: Illés Anna Sára, Simon Panna

József Attila Foton módra

A fotós csapat érdekes feladatot kapott, amiben egy József Attila költeményei alapján kellett fotókat készíteniük. Megkérdeztem néhány Fotonkát, hogy melyik vers a alapján csinálták a képeket, és hogy hogyan tetszett nekik a feladat.

Lujza József Attila Füst című műve alapján fotózott elmondása szerint nagyon élvezte a fényképek készítését és imádja a József Attila verseket. Neki könnyű dolga volt mert a szobatársa volt a modell, ezért könnyen be tudta állítani a képekhez.

Vonyó Bence és Balu kapitány (Bán Antal Balázs) József Atilla Óda című költeménye alapján csináltak képeket. A modellek Bence beszámolója alapján hatékonyak voltak és élvezték velük a munkát. Balu azt nyilatkozta, hogy tetszett neki a feladat, de jó lett volna, ha csak a legjobb képeket állították volna ki. „A vers kiválasztásánál azt néztem mennyire illusztrálható, mennyire lehet megfogni a hangulatát képekkel.” – mondta el nekünk,

Wasabi (Ruszin Szabolcs) aki József Attila A cipő költeménye alapján dolgozott. Úgy fotózta le az embereket, hogy beállította, lefotózta majd a cipőjüket ott hagyva kísétáltak a kéből. Photoshop segítségével születtek olyan képek melyeken nem látszik az ember, csak a cipő és az árnyék.

Ujvári Bence

A ceruza vonalán

Fotó: Dienes Tifáni

A tipográfus csoport a tábor alatt rengeteg projekten dolgozott. Terveztek logót, grafikákat csináltak, szerdán a bűnmegelőzési előadások kapcsán készítettek plakátot. Csütörtökön pedig szabadabb irányba fordultak, vendégük, Perger Zsófia segítségével illusztráltak verseket. Az év legjobb tíz napján volt egy nagy közös projektjük, amikor együtt egy nagy papírtekercset kentek össze festékekkel. Rengeteg eszközzel dolgoznak: tűfilccel, ceruzával, sokféle festékekkel, zsírkrétával, pit krétával, színes ceruzával, grafitceruzával...

A hét utolsó napjain azon dolgoztak, hogy hogyan lehet egyszerű eszközökkel, gesztuszerűen életre kelteni verseket. Törekcsenek arra, hogy egy-egy alkotásuk magukon viselje a készítő kézjegyét, történetet meséljen el és igazán a magukénak érezhessék.

A szombati kiállításra képes illusztrációval készülnek, terveik szerint József Attila verseit dolgozzák fel. Minden Tipográfia legalább egy alkotása kiállításra kerül szombaton, az ebédlő ablakára kiragasztva.

Perger Zsófia grafikussal beszélgettem *Perger Zsófia, grafikus, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen végzett, ösztöndíjasként Szlovéniában tanult. Workshopok és csoportos kiállítások, projekt munkák mellett megjelentek könyvillusztrációi is (Csodace ruza gyermekirodalmi folyóirat, Ulpius-ház Könyvkiadó). A tervező és képgrafika mellett művész könyveket készít. Jelenleg egy új vállalkozást indított Perger Design néven.*

Miért vagy itt a DUE táborban?

Én itt segítő vagyok, Klebercz Kriszta hívott meg, akinek szakértása voltam az egyetemen,

és nagyon jóban vagyunk. Ő szólt nekem, hogy szeretne behívni ide két napra, mert egy illusztrációs feladatot tervez, és jó lenne, ha besegítenék.

Hogyan jött a grafikus pálya?

Igazából jött magától, mindig is rajzoltam gyerekkorom óta. Nagyon sok nyári táborban voltam, ahol rajzoltunk két hétig, és mindenféle műhelymunkák voltak. Én festőművész szerettem volna lenni hivatalosan, de hát nagyon nehéz bekerülni a Képzőművészeti Egyetemre, és néhány év után úgy gondoltam, hogy el kéne fordulni egy kicsit gyakorlatiasabb szakma felé. Magától értetődő volt, hogy ez a grafika lesz.

A grafikán belül mi az a műfaj, amit a legszívesebben csinálsz?

Az illusztrációs vonal, tehát mindenképpen a szabadkézi rajz. Az alkalmazott grafikában is fontos számomra, hogy ne mindent a számítógép csináljon. Nekem hitvallásom, hogy legyen benne gesztus és kézzel készült dolog. Kell a szabadság!

Hol dolgozol szívesen?

Egyértelműen a természetben. Ha nem tehetem meg, hogy elvonulok, akkor is kialakítok egy helyet otthon, hogy be tudjak egy kicsit zárkózni.

Hogyan válhat valaki jó grafikussá?

Nagyon sok jó grafikus van, és mindenkinek van értéke, aki ebben a szakmában van, de szerintem az a fontos, hogy őszinte legyen. A szakmaiság az egy dolog, de fontos, hogy szívvel-lélekkel csinálja az ember.

Mi volt a legmeghatározóbb időszak a munkád szempontjából?

Egy szlovéniai ösztöndíj. Nem volt nagyon hosszú, úgy három-négy hónapig tartott. Viszont olyan szinten meghatározó volt, hogy ott kezdtem el újra festeni. Olyan löketet

adott, hogy egy kicsit közelebb hozott a saját hangomhoz, a stílusomhoz.

Szerinted grafikusként itthon vagy külföldön könnyebb elhelyezkedni?

Az ember bárhol megtalálja a helyét, ha keresi és foglalkozik ezzel, attól függ, mi a cél. A mai világban, ha van a közösségi médiában oldalad, meg van egy honlapod, akkor igazából el lehet jutni a világon bárkihez. Ez egy olyan szakma, hogy egy laptop kell hozzá, papír, ceruza és bárhol tudsz dolgozni.

2007-ben indítottál egy blogot. Mi volt vele a célod?

Hú, ez az első felületelem volt akkor, nagyon sok illusztrációt csináltam. Elég kezdetleges volt, de hát mindenki egy bloggal kezd, aztán ezt lehet fejleszteni. Most már persze van egy weboldal, meg egy márka is, amit egy másik lánnyal építtek.

Mit tekintesz az eddigi legnagyobb sikerednek?

Hát igazából ezt a márkát és azt, hogy ezzel nagyon sok kapu megnyílt előttem. Illusztrációkon alapuló csomagolást tervezünk, mindenféle pólót, táskát, főzőkönyvt... Csak organikus anyaggal dolgozunk. Önálló grafikával és kollaborációval is, ha valaki megkeres, hogy az ő cégének kellene egy vizuális megjelenés, akkor azt is szívesen megcsináljuk. Azt is sikernek tekintem, hogy Magyarország egyik leghíresebb zenekara, a Supernem is imádja, és örömmel hordja a pólóimat, vagy, hogy Steiner Kristóf vegán séf is megkeresett, és készült számukra egy nagyon jó textil kollekción.

Nagyon örülök, hogy az embereknek ez pozitív és tetszik. Jó, hogy sok olyan emberrel tudok együtt dolgozni, aki jó lélek és értékeli az egyedi művészetet.

Palotás Dóri

Akiknek az élet írta a számaikat

Szinte mindenki tudja, mi az a Klán, és az OpenStéget is viszonylag sokan ismerik. De vajon hányan tudják, hogy jelenlegi táborvezetőink is tagjai voltak egy hasonló formációnak, a Szalonna Brothersnek? A csapat két tagját, Kecskés Istvánt és Kiss Gábort kérdeztük a zenekarról.

Meséljete a megalakulás körülményeiről!

Kiss Gábor: Nem emlékszem rá, hogy mikor, de biztos, hogy Balatonfenyvesen alakult. Leültünk néhányan a barátokkal a strandon, és megállapítottuk, hogy egyikünk sincs száz kiló alatt. (Ekkor Kecsó még nem volt a banda tagja.) Úgy néztünk ki, mintha testvérek lennénk. Szalonna tesóknak hívtuk magunkat, ebből lett a Szalonna Brothers. Gondoltuk, hogy ez nagyon jól hangzik, ezért csináltunk ezzel a névvel egy zenekart is.

Volt külön-külön is művésznevetek?

K.G.: Volt. Az enyém az volt, hogy Kicsi Felsál.

Kecskés István: Az enyém pedig MC Pálcika.

Kecsó, úgy hallottam, hogy te csak beugró voltál.

K.I.: Én a hiánygazdálkodás eredménye vagyok, úgy is lehet mondani, hogy a selejt bosszúja. Amikor egy táborban bekerültem, sokan nem voltak ott a zenekarból, a két tagú zenekar meg elég hülyén néz ki. Úgy voltak velem, hogy valakin kellene röhögni, ezért bevettek engem is.

K.G.: Te jelentkeztél. Tehát tegyük hozzá, hogy nem mi kerestünk valakit, hanem te érezted úgy, hogy jönnöd kellene.

K.I.: A fejlett marketing-érzésem segített ebben.

Ki írta a számaikat?

K.G.: Az élet.

K.I.: Közös gondolkodás alapján, de mindig volt benne az életből bőségesen.

Volt-e különösebb oka a formáció feloszlásának?

K.G.: Igazából nem is oszlott fel, csak jelenleg nem vagyunk együtt, pihentetjük.

K.I.: Szerintem az jól hangzik, hogy ők lefogytak, én pedig meghíztam.

K.G.: Csak ez ebben a formában nem igaz.

Azt hallottam, hogy voltak múzsáitok. Ők kik voltak?

K.I.: Zala Orsi, Bíró Kata, Fabók Hédi.

K.G.: Meg a szalonna maga.

Hogyan választottátok a múzsákat?

K.I.: Ezt dobta a gép.

K.G.: És külső jegyek alapján is.

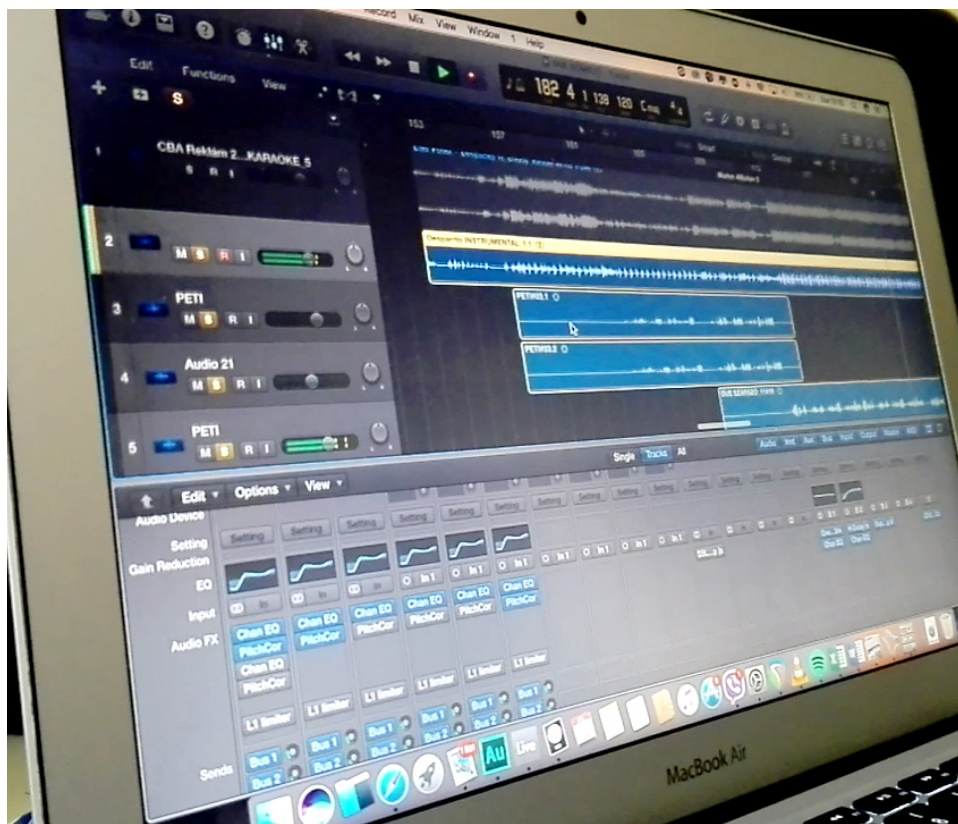
Vincze Mónika

Kecskés Ivettet is megkérdeztük, tudott-e apukája együtteséről: „Én nem tudtam róla, hogy apukám tagja volt egy ilyen tábori bandának, de biztos vagyok benne, hogy nagyon jó volt, amikor még volt.”

Balatonszárszói Despacito

Mint minden évben, idén is elkészült a tábor dala, mely a felezőbulin való bemutatásakor nagy sikert aratott. A mikrofont idén Babaitisz Jorgosz, Balog Peti és Glacz Norbi ragadta kézbe. Lukácsovics Máté technikai munkájával együtt megalkották Luis Fonsi Despacito c. számából valami számunkra különlegeset. De hogyan is készült el a 2017-es DUE tábor legegységesebb dala? Elmesélték nekünk.

Fotó: Remi Jázmin

Miért pont a Despacito? Hogy jött ez a dal?
Glacz Norbi: Mert annyira rossz, hogy már jó.

Balog Peti: A Despacito a legjobb recept 2017-ben, mert aki nem szereti, az is éneke a refrént. Mi mind a négyen utáljuk, de a

stúdiófelvételen mi sem bírtuk ki, hogy ne énekeljünk.

Babaitisz Jorgosz: Nagyon sok szám már felmerült. Kiültünk az erkélyre Petivel gondolkodni, elindítottam a Despacitot, és bevillant: jó, legyen Despacito.

Balog Peti: Rámondtam a ritmusra, hogy Balatonszárszó. Jorgosz kiröhögött, de ahogy mondogatta magában, egyszer csak azt mondta: Peti, ez nem is olyan rossz!

Babaitisz Jorgosz: Jött még a plusz sor, meg a verzék, aztán megszületett.

Balog Peti: Meg a Csabító, csabító.

A Csabító micsoda?

B.P.: Csabító, csak máshogy mondd. Mint a brazilok, brazilok.

És mi a pátosz?

B.J.: Magasztos hangnem.

Mennyi ideig tartott a felvétel?

B.P.: Kb. 5 órán keresztül vettük, mert annyiszor röhgöttük és rontottuk el. Aznap öt órák feküdtünk le, azóta se aludtunk.

G.N.: Éjfélőtől kb. négyig, de a refrént nem is tudtam felénekelni, mert nem sikerült.

**Mennyire volt nehéz technikailag össze-
rakni?**

Lukácsovics Máté: Annyira nem volt nehéz. Rá kellett keresni a dalnak a hangnemére és beütni az autotune-ba, így eltűntek a hamis hangok. Nem lett a dal túlbonyolítva technikailag, bár a srácok hangja már sokszor felismerhetetlenné vált a plug-intól. Szerintem mindent egybe véve úgyesen meg tudtuk oldani.

Könnyen megtudtátok írni?

B.P.: Igazából több napig tartott. Volt egy este, amikor beindultunk és nagyon sokat írtunk, csak úgy jött Jorgoszból is meg belőlem is a szó. Aztán elapadtunk, pihentünk, és kb. két-három nap múlva Cikkely Marci segítségével tudtuk befejezni a szöveget.

**Elégedettek vagytok a végeredménnyel?
Ilyen összhatásra számítottatok?**

L.M.: A sikerrel elégedett vagytok, jól sikerült szerintem.

B.P.: Igen, csak az a baj, hogy még mindig

nem kértek fel a Romeo Caffeba sztárvendégnek, és ez kicsit érzékenyen érintett.

G.N.: Elégedett vagyok, mert a legokosabb és a legszebb csoportvezető társamról énekelhettem benne.

Bredák Alexandrával is beszéltünk: neki mi a véleménye, hogy tetszett neki a dal?

B.A.: Nagyon meglepődtem azon, hogy szerepelek benne, nem gondoltam volna, hogy a zumba körül ilyen kultusz alakul majd ki. Nekem nagyon tetszett, szerintem az eddig egyik örök dal. Eddig is szerettem az eredetit, de ha ezen túl meghallom a rádióban, ez a változat fog róla eszembe jutni, és mindig mosolyt fog csalni az arcomra.

A vágói munkálatokat személyesen is végig nézhettem Máté mellett. A számomra bonyolult és teljességgel érthetetlen műveleteket könnyedén megcsinálta, mind emellett pedig élvezte is a munkát. Az elejétől kezdve remekül felépítette a dalt, és véleményem szerint a lehető legtöbbet hozta ki a nyersanyagokból. Hiába tartott órákon át, öröm volt végig nézni, ahogy dolgozik.

Remi Jázmin

Pedig én úgy szerettelek – interjú Kövesdi Ákossal

Kövesdi Ákost biztosan rengetegen ismerik a táborban. Azt is sokan tudják, hogy mivel tölti szabadidejét, hiszen a Pedig én úgy szerettelek, vagy a Kb. sokszor csendül fel a gyülekező téren. De vajon mennyien tudjátok, hogy mi áll Ákos zenei karrierje mögött? Beszélgettünk vele, hogy kiderüljön a mulatós több, mint egy jó poén.

Hogyan kezdődött el a karriered? Hogy jött az ötlet, hogy énekelj?

Ez az egész úgy kezdődött, hogy egy ismerősön keresztül bekerültem a Budapest Televízióba és ott voltam műsorvezető. Ott ismertem meg jobban ezt a mulatós műfajt. Megtetszett, de nekem mindig is jobban tetszettek a lassabb, szerelmes dalok. Ez volt 2016 februárján. Nyár elején befejeztem a műsorvezetést, és akkor gondolkoztunk rajta, hogy meg kellene próbálni ezt az éneklést, hogyha megy, akkor folytassuk tovább. Augusztusban elmentünk stúdióba Kőrmendi Péterhez, aki óriási név ebben a szakmában és felvettünk két dalt: a Pedig én úgy szeretteleket és a Mit akar a szív című dalt, amit még aznap felraktunk YouTube-ra. Ez után szeptembertől szilveszterig vissza-

Fotó: Tóth Viki, Ruzsin Szabolcs

mentem a Budapest Televízióba, de már énekesként. Utána átkerültünk egy másik csatornára saját készítésű műsorral.

Lesznek saját dalaid is? Esetleg egy videóklip?

Saját dalban gondolkodom, már vannak szövegvázlataim. Első lemezemen szeretnék két saját készítésű számot is, amit 2018-ra tervezek. Lehetőségem nyílt, hogy együtt dolgozzak egy profi tévés stábbal, akik profi koncertes videókat csinálnak, így nincs szükségem videóklipre.

Meddig szeretnél ennél a stílusnál maradni?

Nem mindig szerelmes dalokat, falunapokon mulatókat is énekelek, ami viszont kevésbé tetszik. Nem tudom meddig szeretném folytatni.

Melyik a kedvenc számod?

Ez jó kérdés, mert igazából nem tudom, mindegyiket nagyon szeretem. De ha kellene választanom, akkor a Tied a szívem és a Pedig én úgy szerettelek.

Volt már olyan, hogy egy ismeretlen ember felismert téged?

Olyan még nem volt, viszont egyszer mielőtt voltam fellépni bementünk egy pékségbe, és megkérdezték: „Maguk nem azok? De igen, mi azok vagyunk.” Az utcán még nem, de adnám, ha valaki odaszólna a buszmegállóban.

Milyen a közönség? Vannak visszatérő arcok?

Vegyes a közönség, 15 évtől 99-ig és imádom őket. Vannak visszatérő nézők, akik nagyon aranyosak.

Játszol valamilyen hangszeren?

4 éve gitároztam, de nem igazán ment és végül abba hagytam.

Ha jársz ki a haverokkal szoktál néha énekelni?

Néha szoktam nekik énekelni, de igazából nagyon szégyenlős vagyok, még ha a színpadon nem is látni.

Mekkora volt a legnagyobb közönséged?

500 fős volt.

Hogyan ismerted meg Rómeót?

A Budapest Televízióból ismerem. Amikor megérkeztem, ő már ott volt 2 éve. Ő volt az, aki felkarolt.

Milyen kapcsolatban vagy vele és a többiekkel?

Rómeóval nagyon jó kapcsolatban vagyok, vele napi szinten beszélgetek és ő az, aki segít mindenben. Általában a többiekkel is jól elvagyok, de azért nem mindenkiel.

Facebookon és YouTube-on milyen kommentek szoktak érkezni és hogyan szoktál reagálni rájuk?

Vannak az ismerősök, akik azt mondják, hogy „nagyon jó, gratulálok”. Ezeket imádom, mert adnak egy kis önbizalmat. Vannak rendes kritikák, amiket nagyon szeretek, mert tanulok belőlük. Vannak bunkók is, akiknek próbálok szépen válaszolni, de ha ezek után is bunkók, akkor tiltom őket.

Marcса Arnold

Interjú Matkovics Diana múzeumpedagógussal

Mióta működik a múzeum? Hogyan alakult?

Az 1957-es évben indult el, akkormindössze két szobából állt. József Attila élete utolsó két és fél hetét töltötte itt a Horváth-kertben nővéreivel. Az 50-es években már eléggé felkapott költőnek számított, halála után három évvel kezdték el a József Attila kultuszt bevezetni. Ennek kapcsán gondolták úgy a helyiek, hogy érdemes itt egy emlékházat alapítani.

Meséljen, hogyan telik egy napjuk?

Általában reggel 9-kor érkezünk a kollégákkal, felkészítjük az épületet a napi nyitásra, takarítunk, rendet rakunk. 10 órától vagyunk nyitva, de legtöbbször már fél tíztől gyülekeznek itt az emberek. A nyári szezonban főként délelőtt van sok érdeklődő, déltől kettőig zárva vagyunk, és kettőtől este nyolcig lehet látogatni az épületet.

Van valami, ami a leginkább vonzza az érdeklődőket?

Magában a kiállításban az interaktivitás, a számítógépek, a hanganyagok, a hatalmas képek és szövegek a falon. Főként emiatt tartja érdekesnek minden korcsoport, kisgyerekektől diákokon keresztül az idősebbekig.

Leggyakrabban mi célból keresik fel a múzeumot?

Tavasszal, márciustól júniusig főleg a diákcsoporthoz keresik fel különböző tanulmányi kirándulások céljából, a nyári időszakban pedig főként a turisták jönnek, akik csak úgy betévednek az utcáról, leg-

gyakrabban rossz idő esetén, mikor nincs más szórakozási lehetőség.

Vannak tervek a jövőre nézve? Min dolgoznak jelenleg?

Különböző tárgyak, korabeli anyagok, bútorok gyűjtése, amiket az emberek itt aztán megnézhetnek. Továbbá szeretném szélesíteni a múzeum-pedagógiai részlegünket, hogy sokkal több korcsoportnak tudjunk foglalkozásokat ajánlani, ebből jelen pillanatban kettő működik. Az egyik a feladatlapunk, ami most már három különböző korosztálynak szól, a másik pedig a szappanfőző óra. Ezt jelenleg 12 éves kortól lehet igénybe venni, és a nagy meleg miatt nem tudjuk egész nyáron csinálni. Ezen kívül a rendezvényeink skáláját szeretnénk színesíteni. Vannak rendezvényeink, amiket minden évben megtartunk. Idén az Alkotók napja immáron ötödik alkalommal lesz megtartva augusztusban. Az új kiállítással öt éve nyitunk meg ugyan, de az épületre ráférne már egy felújítás. Na meg egy léghőmérő.

Szalay Krisztina

„Harminckét évem elszelelt”

Idén emlékezünk József Attila halálának 80. évfordulójára. A költő neve vitathatatlanul összefonódott Balatonszárszó településsel, hisz itt indult el utolsó útjára életének 32. évében. Emlékét őrzi többek között a Tóparti parkba állított emlékműve a vasútállomással szemben, valamint a balatonszárszói villasoron található - 2011-ben felújított - egykori Horváth-panzió, mely a költő életét bemutató, interaktív kiállításnak ad otthont.

Fotó: METLabor

„Minden, ami költészetünkben addig volt, beleolvadt József Attilába; minden, ami azóta van, vele kezdődik.” – Hegedűs Géza

A magyar irodalom egyik legkiemelkedőbb alakja 1905. április 11-én született Budapesten. Félárva gyermekkorra tele volt lemondással, a családját elhagyó édesapja miatt gyakran költözni kényszerültek. Édesanyja népszámos munkát végzett, bár így sem sikerült biztosítani gyermekeinek a megélhetést. A két kisebb gyerek 1910-ben Öcsödre került nevelőszülőkhöz. Az itt töltött idő mély nyomot hagyott a költőben, melytől egész élete során sem tudott szabadulni.

Két gyermeke távollétében az édesanya szüntelenül azon munkálkodott, hogy megfelelő életkörülményeket teremtsen

számukra. Végül 1912-ben tértek haza Öcsödről, ám a család továbbra is anyagi nehézségekkel küszködött.

Az akkor hétéves Attila napjai nagyrészt az utcán töltötte. Már egész fiatalon kemény fizikai munkát vállalt, hogy családjá szegénységét enyhítse, erről Curriculum Vitae című önéletrajzi művében ír:

„Úgy segítettem anyámnak, ahogyan tudtam. Vizet árultam a Világ moziban. Fát és szenet loptam a Ferencvárosi pályaudvarról, hogy legyen fűtenivalónk. Színes papírforgókat csináltam és árusítottam a jobb sorsban élő gyerekeknek.”

Attila 1919 decemberén megárvult, a tragédia élete meghatározó élményévé vált, és költészetében is mély nyomot hagyott. A költő 1921-től kezdett folyamatosan verselni, 1922 őszén Juhász Gyula segítségével megjelent első verseskötete, a Szépség koldusa.

A következő évben otthagyta a gimnáziumot. Mikor ezt gyámja, Makai Ödön megtudta, anyagilag nem támogatta többé a fiatal költőt.

Folytatás a METLabor oldalán

Szalay Krisztina

Csukás Balaton

Maga, a Csukás István Színház, Balatonszárszó központjában helyezkedik el.

Az épület előtt rögtön az író által írt mese főszereplőjével a Nagy Hohoho horgásszal és Süsüvel, a híres sárkánnyal találkozhatunk. Süsü, a sárkány 1976-ban íródott, eredetileg bábfilmso-rozatnak, majd később meseregény változata is lett.

Ezenkívül a híres író számos másik meséje is nagyon ismert. Ilyen például a Pom Pom meséi, amelyben egy kis, barna színű, szőrös lény kalandjait követhetjük nyomon. Megemlíthetjük Mirr-Murr kandúr kalandjait, mely egy édesanya esti meséjének szereplője. Ezekben a művekben is különleges szereplőket ismerhetünk meg. Pom Pom például sapkaként vagy sálként védelmezi a többi szereplő testét, Süsü aranyosan

esetlen karaktere pedig egyből megfogta a TV nézők többségét.

A színház, mely a művek atyjának nevével viseli, idén nyáron is számos programot ajánl. Július 29-én, szombaton 11.00 és 14.00-kor Csukás István-Berkes Gábor által alkotott zenés mesejátékot, Kuttyánszky Kázmér, avagy a versíró kutya kalandjait tekinthetik meg a kíváncsi szemek. 20.30-kor pedig Johnnie Mortimer és Brian Cooke, Pasik a pácban című darabját láthatják majd a nézők.

Augusztus 2-án, szerdán este 9-kor a Budapest Bár, 3-án fél 8-kor pedig a 100 Folk Celsius együttes ad koncertet, 4-én a Dumaszínház tekinthető meg, 18-án, pénteken pedig Kálmán Imre és Békeffi István Csárdáskirálynője lesz látható.

Hufnágel Nóra

Étteremkritika: A Lepkeház menzája

A közétkeztetés nem éppen egy erős terület Magyarországon. Mindenkinek van egy-egy rossz története az ételben talált hajszárlól, műanyag-darabról, vagy egyéb, nem oda illő dologról. Írásomban a tábori menzát az elmúlt hét tapasztalata alapján veszem górcső alá.

Be sem kell lépni az étkezőbe, már az épület külseje is a '70-es években épült úttörő táborok hangulatát árasztja magából.

A belső tér is ezt az érzést erősíti: a bútorok, a faléc-burkolatok, és megannyi más elem okozza azt az érzést, mintha nem én ülnék az étkező falai közt, hanem még

édesanyám vagy édesapám, vörös nyakendőben.

Az illat, ami a bejáratnál a vendéget megcsapja, mondhatni általános, mindenki ismeri ezt a tipikus menzaszagot. És mi a helyzet a legfontosabb dologgal, ami a tányérunkba kerül? Az elmúlt héten felszolgált ételek minőségére ugyanaz mondható el, mint az innen mintegy száz méterre levő Balatonra: hullámszik.

Az étrend is igen változatos. Előfordul, hogy egy nagyon ízletes rántott húst tálalnak rizzsel az éhes táborozónak, máskor pedig két kiflivel és egy kockasajttal, vagy egy „bevállalós”, párizsinak is igen nehe-

Fotó: Csányi Sámuel

zen nevezhető húskészítménnyel kell beérniük. Emellett időnként a mennyiséggel is probléma adódott, többször hagytam el étkezés után éhesen maradván az éttermet. A fogyasztani valóval ellentétben, a kiszolgálásra nem lehet panasz, a konyhai dolgozók kedvesen végzik a munkájukat. Pénteki reggeli: Kenyér margarinnal, és májkrémmel, egy kis paprikával megbolondítva.

Igen egyszerű reggelit tálaltak a konyhások. A fejenként valószínűleg 100 forintnál, de megkockáztatom ötvennél is kevesebből kihozható éték finom volt, de igen szegényes, valami tartalmasabbra vágytam volna. Az egy szem paprikaszélet is igen gyászosan pihent a tányéromon. A kenyérszeletek, amik nekem jutottak, meglehetősen kisméretűek voltak. Ennyi

ételből, mint amennyit a kép is ábrázol, nem lehet jól lakni. Sajnos ez az egész héten problémát jelentett.

ÖSSZÉRTÉKELÉS:

Olvasóink átlagosztályzata (30 fő megkérdezésével): 5,87/10

A szerző osztályzata: 5/10

Végh János

Mozdulj!

Foto: Kovács Boglárka

Ezerszer hallhattuk már, hogy az egészséges életmódnak fontos része a testmozgás. Amellett, hogy az aktív élettel fitten tarthatjuk a testünket, a közérzetünket is jobbá tehetjük. Egy kiadós edzés sokat segíthet abban, hogy a munkában, vagy az iskolában felgyülemlett feszültséget levezessük. Sőt, a személyiségfejlődésünkre is nagy hatást gyakorol, hiszen a sport fegyelemre, tiszteletre és kitartásra is nevel. De az sem hátrány, ha jó társaságban tölthetjük szabad perceinket.

Mint kiderült a táborozók többségének a sport, ha csak hobbi szinten is, a mindennapok szerves részét képezi. Egyesek a küzdősportokat részesítik előnyben, míg mások inkább futnak vagy úsznak.

Vida Zsani például három hónapja hódol legújabb szenvedélyének a kick box-nak. Elmondása szerint amióta mozog boldogabbnak érzi magát, és azt is jónak találja, hogy le tudja vezetni a benne felgyülemlett feszültséget.

Sokaknak a mozgás egyet jelent a felesleges energiák lekötésével és a relaxációval. Ilyenkor az ember egy kicsit elmerülhet a sa-

ját világában, vagy éppen addig futhat amíg már csak a vér dobolását hallja a fülében.

S ahogy ekkor dobog a szív, úgy pattog a pályán a kosárlabda is, melynek szerelmese Sebők Levente. „Én voltam mindig a legkisebb a csapatban, úgyhogy szivattam a társaimat, mindig a lábuk alatt vezettem el a labdát” - mesélte a fiú. Levente hat éve űzi ezt a sportot, igaz, ma már csak hobbi szinten.

A sportolók nem kifejezetten a színpadra termettek, viszont akadnak kivételek. Vas Eszter kis kora óta táncol. Különböző stílusokban is kipróbálta már magát. Azt is elmondta, hogy a sportnak köszönheti önbizalmának nagy részét. „A tánc megnyugvást okoz, minden feszültséget le tudok vezetni. Remélem örökre az életem része marad.” - nyilatkozta. A lány jelenleg egy amerikai focicsapat pom-pom lányainak egyike.

Egyesek a nagyérdemű előtt érzik magukat igazán jól, míg mások a vízen. Székely Csaba elmondta, hogy 2016 elejétől kezdve foglalkozott az evezéssel, de a felvételi időszak mellett nem jutott ideje az edzésekre. „Nagyon sajnálom, mert imádtam a vízen lenni. Különböző versenyeken is szerepeltem és aminek kimondottan örültem, hogy már az első versenyemen harmadik lettem.” - mondta Csaba.

Igaz, hogy nagy büszkeség egy-egy érem vagy oklevél, de a sportnak nem csak ez a lényege.

A megkérdezettek többségének ez sokkal többet jelent: egy összetartó közösséget, feltöltődést, boldogságot és nem utolsósorban egészséget.

Szabó Stefi

A sportvilág teteje

Rengeteg olyan szabadidős tevékenység van, amelyre különleges szabályok vonatkoznak, ezek az extrém sportok. Sokan teszik kockára az életüket azért, hogy ilyen elfoglaltságot üzzenek a szabadidejükben. Ezeket az embereket sokak örültnek

Nem lehet pontosan definiálni, hogy mit is jelent az extrém sport kifejezés. Körül írni, valami hasonlót meghatározni lehet, de nem lesz pontos. Általában olyan elfoglaltságokat értünk alatta, amik különösen veszélyesek az emberre, továbbá magas a sérülések aránya a többi sportéhoz képest. Ezeknek általában közük van gyorsasághoz, magassághoz, és jelentős a fizikai igénybevételük. Emellett szükséges hozzá valamilyen speciális felszerelés.

Mi is az a néhány sportág, ami belesik ebbe a kategóriába a kormányrendelet szerint? Ilyen például a vízési, a jet-ski és a vadvízi evezés mellett a magashegyi expedíció, a barlangászás és a falmászás is hasonló. Szintén a csoporthoz tartozik a hőlégballonozás, a félkezes és nyílttengeri vitorlázás, asárkányrepülés, ejtőernyőzés, a paplanernyőzés és a műrepülés. A roncsautó (aut-crash) sport, rally, bázisugrás, a bungee jumping, hegy- és sziklamászás. Ezekre a sportokra másfajta szabályok vonatkoznak, mint a többire. Ilyen különbség például az is, hogy a különösen veszélyes sportokban elszenvedett balesetek után csak az életmentő beavatkozásokat fizeti a társadalombiztosító. Ezzel szemben a halasztható beavatkozások a baleset okozóját terhelik.

Ha már kórház, akkor függőség. Márpedig nem nehéz az extrém sportok függőjévé válni. Ennek oka részben az epinefrin, vagyis az adrenalin, és az endorfin, azaz a boldogsághormon. A sportoló akár olyan állapotba is kerülhet ennek a két anyagnak köszönhetően, amit illegális hallucinogénekkal lehet másként elérni. Ez ugyanolyan káros szenvedélybetegség, mint a drog, az alkohol, vagy akár a dohányzás. Erről leszokni igen macerás, még orvosi segítséggel is.

Mindenki maga érzi, hogy mennyi adrenalin túl sok és egyéni, hogy mitől, mennyit termel a szervezet. Régóta létezik, és valószínűleg még fog is hosszú időn keresztül.

Vida Zsanka

“Mintha grillrácson aludnánk”

Fotó: Dienes Tifáni

Ezerszer hallhattuk már, hogy az egészséges életmódnak fontos része a testmozgás. Amellett, hogy az aktív étellel fitten tarthatjuk a testünket, a közérzetünket is jobbá tehetjük. Egy kiadós edzés sokat segíthet abban, hogy a munkában, vagy az iskolában felgyülemlett feszültséget levezessük. Sőt, a személyiségfejlődésünkre is nagy hatást gyakorol, hiszen a sport fegyelemre, tisztelet-

re és kitartásra is nevel. De az sem hátrány, ha jó társaságban tölthetjük szabad perceinket.

„Nem tudok sok időt szakítani a pihenésre, a táborban átlagosan csak hat órát alszom. Lássuk be, ez elég kevés az otthoni, tizenkét órás megszokotthoz képest, de itt jó a közösség és a hangulat, így megéri.” - mesélte Erdélyi Zsófi, aki hozzátette, ennek ellenére nagyon fontos, hogy kipihenjük magunkat, mert, ha ezt nem tesszük stresszesek leszünk és nem tudunk majd koncentrálni. Ebben Tóth Viki is egyetért: „Előfordult már, hogy elájultam, mert nem figyeltem oda eléggé arra, hogy eleget aludjak. Tanulva a múlt tapasztalataiból sokat kell aludnom, hogy friss legyek.”

Péter Márton azt is elmagyarázta nekünk, hogy a fáradtság elkerülése mellett, miért fontos még az alvás: „Szerintem mindenképpen fontos, hogy kipihentek legyünk mert ez egy média tábor. Fontos, hogy jól felkészültek legyünk, jól tudjunk teljesíteni, koncentrálni és a maximumot hozzuk ki magunkból. Még ha ez nem is egy verseny, de meg kell mutatnunk, hogy ki mit tud.” Bredák Alexandra azon kevesek közé tarto-

zik, akik úgy nyilatkoztak, hogy a tábori körülményekhez képest egész jó az ágya, valamint hozzátette, hogy fülledtül alszik, ezzel is elősegítve a zavartalan pihenést.

Czikkely Marci a tudomány és a mitológia oldaláról fogta meg az alvás témáját. „Azért fontos, hogy kipihenjük magunkat, mert a remfázisok megléte az álmodás során és az éjszakai pihenés alatt megteremtik a mentális békénket, valamint ezek biztosítják, hogy a napi emlékeink rögzüljenek, de léteznek evolúciós elméletek is az alvásról, mi szerint az éjszakai életmódú ragadozóktól védték meg az embert valaha” - mondta el nekünk Marci.

Végül Ladjánszki Máté mesélt nekünk, kiemelve, hogy legtöbbször alszik, mint a

bunda, annak ellenére is, hogy elmondása szerint a szobatársai néha horkolnak, és valamikor hajnali háromkor jönnek haza, ami nem túl ideális.

A válaszok alapján megállapíthatjuk, hogy a táborozók többségének fontos, hogy sokat aludjanak, kipihentek legyenek, de ebben a tíz napban ezt nem mindig egyszerű teljesíteni. A nem túl kényelmes ágyak nem mindenkit zavarnak, de a többség azért megemlítette, hogy aludt már puhább alkalmatosságon is. Ezzel együtt elmondhatjuk, hogy ha azon múlna, hogy folytatódjon a tábor még tíz napig, akkor boldogon aludnánk tovább ezeken a matracokon.

Szabó Stefi

„Három nap alatt végig néztem”

Fotó: kozepsuli.hu

Az általános vélekedés az, hogy az öngyilkosság az a téma, aminek feldolgozására nincsen megfelelő mód. Ennek ellenére sokan megpróbálják ezt a kö-

zönség számára befogadhatóan megjeleníteni. Nem gyakran járnak sikerrel, de a ritka esetek ékes példája a 13 okom volt című sorozat.

A sorozat Jay Asher azonos című regényén alapszik. Hannah Bakernek halálakor magával kellett volna vinnie a titkát. Viszont a lány készített hét kazettát, melyeken tizenhárom embert tüntetett fel, akik valamilyen módon felelősek voltak a haláláért. Ezen kazetták egyikére kerül fel Clay Jensen, akinek a szemszögéből látjuk az eseményeket. A sorozat nem rendelkezik túl vidám látványvilággal, cserébe nagyon életszerűen jeleníti meg az egyes eseményeket, ezt pedig a színészek élethű játéka még színvo-

nalasabbá teszi. Vannak benne megrázó, nagyon reális részek, ilyen az öngyilkossági jelenet is. Viszont afelett nem lehet elsiklani, hogy kimaradt belőle pár, a történet szempontjából elég lényeges jelenet, ami valamilyen szinten gátolja a nézőt a megértésben.

A könyv és a sorozat mellett egyaránt felhozható pár érv. A történet nagyon kreatív. Nehéz témát dolgoz fel, de helyesen, tapintatosan teszi mindezt. Sokaknak vannak problémáik a történetben szereplő okokkal, amikben tényleg találunk apró, legtöbbször szerint lényegtelen dolgokat. Viszont ezek megfelelően rávilágítanak arra, hogy minden kicsi dolog, amit teszünk vagy mondunk, hatással van mások életére.

A történet tanulsága jól kivehető: fontos, hogy tudatában legyünk annak, hogyan viselkedünk másokkal. Bár úgy tűnhet, hogy az illető egy vállonással elintézte egy odavetett megjegyzést, úgy tűnhet, hogy semmivel sem lehet megbántani, lehetetlen mindent érzékelni, ami valaki más életében történik.

„Mert most talán csak apróságnak tűnik, de számít. A végén minden számít. Árulás. Ez az egyik legrosszabb érzés. Tudom, hogy nem szándékosan hagytál cserben. Tulajdonképpen a többségnek, akik ezt hallgatjátok, talán fogalma sem volt róla, mit csinál... hogy igazából mit csinál.”

Vincze Mónika

IMPRESSZUM

IMPRESSZUM: A METLABOR LAPJA. Készült a DUE XXXVII. Médiatáborában 2017.07.15.

MUNKATÁRSAK: Vincze Mónika, Marcsa Arnold, Újvári Bence, Szabó Stefánia, Szalay Krisztina, Palotás Dóra, Hufnágel Dóra, Remi Jázmin, Kovács Réka Petra, Vida Zsanka, Jász Mihály, Végh János András, Vas Eszter, Schuller Vivien. **CSOPORTVEZETŐ:** Gálosi Dóra, Hanis Parícia, Váry Dániel. **ILLUSZTRÁCIÓ:** **FOTONOK CSOPORT;** Bán Antal Balázs, Bende Flóra, Csányi Samu, Dénes Milán, Dienes Tifani, Gömbös Luca, Illés Anna Sára, Jakab Linda, Kovács Bogi, Kovács Kitti, Kovács Péter, Lakatos Gergő, Ruszin Szabolcs, Sebők Levente, Simon Panna, Simonyai Lujza, Szabó Viktor, Tóth Viki, Varga Ábel, Vonyó Bence **CSOPORTVEZETŐ:** Czikkely Márton, Ladnyánszki Máté **ÚJSÁG LOGÓ:** Varga Réka – Tipográfiaiak **TÖRDELÉS:** Klebercz Kriszta.

A TÁBOR TÁMOGATÓI: Nemzeti Bünt megelőzési Tanács, Belügyminisztérium, ORFK-Országos Baleset megelőzési Bizottság, Nemzeti Kulturális Alap, DUE Produceri Iroda Kft., Balatonszárszó Önkormányzata, Canon Hungária Kft., Csodák Palotája, „Inter” Kultúra- Nyelv- és Médiakutató Központ Nonprofit Kft., Bolyai Műhely Alapítvány, Bocskai István Református Oktatási Központ, Halásztelek; Zöld Kakas Líceum, Rádió METU – A Metropolitan Egyetem hallgatói rádiója, Magyar Telekom.